

ΟΡΦΕΥΣ

«... Έξ' Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς αἰοῖδ' ἀπατὴ
ἔμολεν, εὐαίμητος Ὀρφεύς. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΓ'ΙΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Διευθυντής ἐπὶ τῆς ὕλης: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος Ν. ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μέλη Α. ΗΕΡΑΤΙΚΟΣ

” Σ. ΔΑΥΡΑΝΟΣ

” Τ. ΓΟΥΛΗΣ

” Π. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία χειμωνιάτικη νύχτα στὴν Κέρκυρα
(Περ. Ἀττικοῦ)

Ἡ ἀληθινὴ Ζωή.—(Ὀρφέα Τακίρη).

Νεοελληνικὰ ἐπίθετα ἀπὸ Τουρκικῶν λέξεων.
(Καθ. Δρ. Ν. Δειβαδά)

Συνήθειες καὶ Τελευταῖες μέρες τοῦ Wagner.
(Σπύρου Η. Λαβράνου)

Δὲν θὰ σ' ἀφίσω.—(Γιάννη Στίπα)

Στροφές.—(Λίνου Ἀμοράνη)

Κινέζικο Φᾶσμα.—(Ὀρφέα Τακίρη)

Ὁχτάβες.—(Ν. Γουλιελμή)

Τὰ Νειᾶτα.—(Βασιλείου Παγκράτη)

Ὁ Πύργος τοῦ Ἔρωτος.—(Μαριέττας Γιανοπούλου)

Καινούργιες ἐκδόσεις.—Φῶς, Φωνές καὶ
Μῦθα. (Τοῦ Διευθυντοῦ μας).

Τὸ μαρμαρωμένο καράδι.—(Γιάννη Κοντοῦ).

Πνευματικὴ Κίνησις.—Μεταξὺ μας. — Ἐγ-
κρίσεις ψευδωνύμων κ.λ.π.

Ἐπιστολαί, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κλπ. στέλλονται
ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Διευθυντὴν μας.

Τὸ κάθε Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)

ΟΡΦΕΥΣ

«... Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς δοῖδ' ἀς πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς». ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Διευθυντής ἐπὶ τῆς ὕλης: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

N. TOMASEO.

ΜΙΑ ΧΕΙΚΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

...Τ' ἀστέρι Ἀφροδίτη, ἀνά-
μεσα ἀφ' τῆ Δύση καὶ τὸ Νότο,
λίγο ψηλά, λαμπυρίζει στὴν ἡ-
συχὴ του μοναξιά. Ἀγνάντια του,
πὶὸ χαμηλά, ἀνατέλλει ἀπὸ τὰ
βουνὰ τῆς Ἠπείρου τὸ φεγγάρι,
ἐνώνωντας τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν
Ἠπειρο μὲ μιὰ φωτόστρατα. Ἀ-
λαφρὸ φύσημα, σὰν ἀνάλαφρο
ἀγέρι καλοκαιρινῆς αὐγῆς, χαί-
δεύει τὰ νερά καὶ ξεχύνει στὴν
ἀτμόσφαιρα κάποια χλιαράδα,
σὰν ἐκείνη τῆς ἀρχῆς τοῦ Φι-
νόπουρου. Καὶ τὰ ἡσυχα νερά,
γιὰ νὰ δείξουν βέβαια κάποιο
αἰσθημα εὐγνωμοσύνης, ἔρχονται
ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ταπεινά
τραγουδώντας στὴν ἀκρογιαλιά
μὲ σπάνια καὶ σχεδὸν λογαρια-
σμένη ἀρμονία.

Τὸ μονάκριβο ἀστέρι καὶ τὸ φεγ-
γάρι δίνουνε στὸν οὐρανὸ ὄψη
καλοκαιρινῆς βραδυῆς ἢ ἀπὸ ἄ-
νοιξιῆς γλυκοχάραμα, ἀνακατέ-
θωντας μὲ φῶς μέρας τὴ σιγα-
λιά τῆς νύχτας. Ποτὲ δὲν εἶδα
οὔτε στὴν Ἑλλάδα, οὔτε στὴν
Ἰταλία, οὔτε στὴ Δαλματία, πὶὸ
φωτολουσμένη νυχτιά. Λέγω δὲν
εἶδα, γιατί δὲν ἦταν ἐντύπωση
πλασμένη ἀπὸ αἰσθημα πὶὸ ἄ-
παλὸ ἢ πὶὸ δυνατό, μὰ ἦταν
γοητεία, ποὺ ἔρχόνταν ἀπ' ἔξω

καὶ ἔμπαινε στὴ ψυχὴ χωρὶς αὐ-
τὴ νὰ τὸ γυρέψῃ, ἄθελα. Τέτοιας
λογικῆς ἐντύπωση δὲ τὴν πλάθει
ἢ φαντασία, οὔτε μπορεῖ νὰ ἐκ-
δηλωθῇ ἓνα μέρος ἀπ' αὐτὴ, ποὺ
νὰ μὴν μπορῇ ν' ἀποδειχτῇ ὕ-
στερα καὶ στὸ πραγματικό. Κά-
θε τι φαινόνταν πὶὸ μεγάλο καὶ
πὶὸ κοντὰ παρ' ὅτις ἦταν ἀνοι-
χτὴ μέρα, ἐπαρουσιάζοντας τὸν
ἑαυτὸ του πὶὸ μεγαλόπρεπο καὶ
στὴν ἴδια στιγμὴ πὶὸ καταδε-
χτικὸ στὸ κύτταγμα τοῦ ἀνθρώ-
που. ἔδουτιόνταν καὶ ξανανέβαι-
νε, σὰν σὲ φωτεινὰ καὶ ἡσυχα
νερά, σὲ μιὰν ἀερῶδη φωτοθά-
λασσα. Ὡς κι' οἱ ἴσκιοι φαινόν-
ταν σὰ ν' ἀχτινοβολοῦσαν ἀπὸ
χαρά. Καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ
σιορπίζανε ἀνλαμπές, σχεδὸν
ἀργυρόχρες φωνές. Καὶ ὅλες οἱ
ἐποχὲς ἐφάνινονταν, πῶς ἐσυγχω-
νεύτηκαν σὲ μιὰ μονάχα στιγμὴ,
ὡς καθὼς ἐνώνωνται σὲ μιὰ λέ-
ξη πολλῶν λογίων ὠραίες ιδέες.
Καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνοιωθε μέ-
σα του οὔτε τὸ πλάκωμα, π' ἄ-
φήναι ἢ κούραση, οὔτε κι' ἐκεῖ-
νο τοῦ πόθου, ποὺ ὡς κι' ἐκεῖνος
θαραίνει, μὰ ἐνοιωθε τὴ συγχώ-
νεψῃ αὐτὴ τῆς ζωῆς ἐλαφρὴ καί,
σὰ νὰ ποῦμε, πνευματικὴ. Καὶ
ἦταν μιὰ ἀγαλλίαση, ποὺ ξά-

νοιγε σὰ λουλουδιοῦ μπουμπού-
κι, ποὺ ξαπλώνονταν σὰν πολύ-
φυλλο δέντρο· ἓνα χαμόγελο ἀν-
θρώπου, ποὺ εἶναι παραδομένος
στὸν ὕπνο μὲ γλυκὸ ὄνειρο ἢ σὰν
ὄντας μὲ τέτοιο ξυπνάει. Ἦταν
μιὰ ἀνάπαψη, ποὺ τὴ ζωτάνε-
θον ἀλαφρὰ κινήματα, σὰν τὴ
μελωδία, ποὺ ξαποστελλεῖ μιὰ
χορδὴ πρὶν ἀκόμα ἀρχίσει ὁ τό-
νος ἢ πρὶν τελειώσει. Καὶ ἓνα
πνεῦμα ὁμορφάδας ξαπόλυε ὄχι
τὸ κάθε τι χωριστὰ ἢ ὅλα μαζύ,
μὰ τὸ σύνολο ἔμπαινε βαθιὰ στὰ
μέρη του σὰ ψυχὴ καὶ χωρὶς
νὰ μικρύνῃ ἢ ἐξαφανίσῃ τὸν ἑαυ-
τό του, τὸ ἐμεγάλωνε. Καὶ σκέ-
ψη θεϊκὴ ἦταν ξεχυμένη στὸ
θέαμα ἐκεῖνο, σὰν ἀπόσταγμα
μέσα σὲ καθάριο νερό, ποὺ χω-
ρὶς καθόλου νὰ τὸ θολώσῃ, μο-
σκοβολάει ὁμοια κάθε του στα-
λαματιά.

Σ' ἐκεῖνο τὸν οὐρανό, ποὺ ἐρ-
ράντιζαν ἀπὸ παντοῦ γλυκειῆς
ἐλπίδες, ὕψωσα τὸ λογισμό μου·
μὰ στὸ λογισμό μου ἐκεῖνον ἦτα-
νε τόση στενοχώρια, ποὺ δὲν
μποροῦσε, ὡ ἀγαπημένη μου
Ἑλλάδα, νὰ χωρέσῃ τὸ μεγα-
λειό σου.

ΠΕΡ. ΑΤΤΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

(Πρόσωπα : ΝΙΚΟΣ — ΙΩΑΝΝΑ — ΔΑΡΕΑ — ΚΩΣΤΑΣ)

(Συνέχεια)

ΝΙΚΟΣ.— Δέν εξετάζω τὰ ρέσα ἀλλὰ τὸ σκοπό... Λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν ὁ ἀπλοῖκός ἀνθρωπος αἰστάνεται εὐχαρίστησι ζώντας ἔτσι, μ' ἐνδιαφέρει μόνο ἡ ζωὴ τοῦ ποῦ εἶναι ὁ,τι ὠραίο, ὅτι ἰδανικό.....

ΔΑΡΕΑ.— Πόσον ὅμως καλύτερα θάταν ἂν αὐτὸς δ' ἀνθρωποελάβαινε ὅλα τὰ μέσα, ὅλα κείνα ποῦ ἐδηγοῦν τὸν καθένα πρὸς τὴν ἀλήθεια, πρὸς τὸ φῶς... Πόσο καλύτερα θάταν γι' αὐτόνεκαὶ γιὰ τὴν κοινωνία νὰ διδαχτῆ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴ ζωὴ ποῦ ζεῖ γιὰ νὰ νοιώσῃ κ' αὐτὸς τὴν ἡδονὴ ποῦ γεννάει ἡ ἀληθινὴ ζωὴ. Μέσα στὰ βιβλία χωμένος θὰ περνᾷ ὄρες γλυκᾶς κ' ἂν τύχαινε καμμιά φορὰ κανένα αἰσθηματικὸ τραγοῦδι βγαλμένο ἀπὸ στήθια πονεμένα νὰ τοῦ φερνε μιὰ ἀναστάτωση, μιὰ μελαγχολία μέσα του, θάχε τὴ δύναμι νὰ νικήσῃ τὴν ἀνταρσία τῆς καρδιάς του, θάχε τὰ μέσα νὰ ξεχάσῃ στὰ βιβλία, αὐτὸ τὸ διαφορετικὸ κἂτι ποῦ θὰ αἰστανόταν. Ἔτσι τέλειος καὶ στὴ ζωὴ του καὶ δυνατὸς στὴν ψυχὴ του θάταν ὁ πραγματικὸς ἐκεῖνος ἀνθρωπος ποῦ θὰ ζοῦσε μέσα στὴν ἀληθινὴ ζωὴ....

ΝΙΚΟΣ.— Καὶ τὴν ὠραία....
ΔΑΡΕΑ.— Ναί, τὴν ὠραία, κείνη ποῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ μας μὲ τὰ ὁμορφότερα καὶ γλυκύτερα διδάγματα τῆς ζωῆς.....

ΝΙΚΟΣ.— Πόσο θάθελα νάμουν ἕνας ἀπὸ κείνους....

ΔΑΡΕΑ.— Ἕνας ἀπὸ κείνους μὰ μὲ ὅλα τὰ φωτεινὰ μέσα....

ΝΙΚΟΣ.— Ὅχι,..... ὄχι..... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἕνας βοσκὸς ἢ ἕνας φαρᾶς ποῦ εἶναι μεγάλοι ποιητὲς στὴ ζωὴ τους, ὅταν ἀφίταν γιὰ λίγον καιρὸ αὐτῆ τῆ ζωὴ τους γιὰ νὰ μορφώσουν τὸ μυαλό τους

καὶ οἰχοῦν μὲς στὰ βιβλία, θάταν ἀδύνατο νὰ ξαναγύρουν στὴν παλιὰ τους ζωὴ καὶ ἔτσι θά θυσιάσανε τὴν πραγματικὴν ἡδονὴ γιὰ μιὰν ἄλλην ἀμφίβολη καὶ καταστρεφτικὴ. Καὶ θάταν ἐγκλημα ἐκεῖνο νὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ σύρῃ ἕναν ἀνθρωπον ἀπὸ τὴν εὐτυχία του γιὰ νὰ τοῦ χάρισῃ μιὰ στιγμιαία ἡδονὴ ποῦ θὰ τοῦ τρωγε σιγὰ—σιγὰ τὴν εὐτυχία του καὶ θὰ τοῦ κατὰστρεφε τὴ ζωὴ.... Ὅχι,..... ὄχι,..... ποτὲ δὲ θὰ κάμω τέτοιο ἐγκλημα γιὰτὶ βλέπω τὸν αὐτό μου πόσο δυστυχομένος εἶναι συγκρίνοντάς τον μὲ κείνον τοῦ βοσκῆ, τοῦ ψαρᾶ....

Αὐτὸς εἶν' εὐτυχομένος, ζεῖ ἡσυχᾶ, δίχως σκέψι, δίχως ἐγνοιες καὶ τρώγει μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι λίγο ψωμί κ' αὐτὸ ὅταν τῶχῃ καὶ τραγουδάει μὲ τὸ μεγαλύτερο πάθος τραγοῦδια ποῦ βρίσκουν ἀπήχησι σ' ἄλλα ἀγαπητὰ πρόσωπα καὶ γυρίζει στὴν καλύβια του μὲ τὴν πεποιθῆσι πὼς μιὰ ἄλλη καρδιά μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα τὰ δικά του θὰ κτυπήσει δυνατώτερα στὸ συναπάντημά του....

Καὶ κεῖ μέσα ἀγκαλιασμένοι κ' οἱ δυὸ περνοῦν τὲς ὄρες τους, εὐτυχομένοι, δοξάζοντας τὸ θεὸ γιὰ τὴν εὐτυχία τους καὶ μὴ θέλοντας νὰ σκεφτοῦνε τί θὰ τοῦς συμβῆ αὔριο....

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ κ' αὐτοὶ ποῦ ζοῦν ἔτσι εἶναι ὁ ἀληθινὸς κόσμος.

ΔΑΡΕΑ.— Καὶ ἡ ὑπόσχεσι ποῦ μῶδικες;

ΝΙΚΟΣ.— Εἴμουν ζαλισμένος τότε.... Δὲ σκέφτηκα, τὸ νόμισα εὐκολο καὶ ὑποσχέθηκα....

ΔΑΡΕΑ.— Καὶ τώρα;

ΝΙΚΟΣ.— Γιὰ μένα, θάταν προτιμότερο, νὰ χαλαστῆ ἕνας ὄρκος παρὰ νὰ καταστρέψουμε αὐτοὺς ποῦ εὐτυχοῦν.... Ἄλλως τε

ὅπως λές, στὰ ἔργα μου διακρίνεις τὴν ἀπαισιοδοξία, πράγμα ποῦ θὰ βλάψῃ τὸ σκοπό σου....

Διαβάζοντάς τα κανεὶς θὰ διστάσει, θὰ σκεφτῆ καὶ ἴσως δὲ θὰ παραδεχτῆ τὲς ιδέες μου τότε ποῖα ἢ ὠφέλεια;

ΔΑΡΕΑ.— Ἔχεις ὑποχρέωσι ν' ἀφίσης τὴν ἀπαισιοδοξία, νὰ τὴ διώξῃς ἀπὸ τὴ σκέψι σου γιὰ νὰ πιτύχουν καὶ τὰ ἔργα σου....

ΝΙΚΟΣ.— Τὸ θεωρῶ ἀδύνατο.... Μ' ἔχει ἀρπάξῃ, ὅπως εἶπες, ὡς τὰ κόκκαλα... ἀδύνατο....

ΔΑΡΕΑ.— Ὅτι παραδῆς τὴν ὑπόσχεσί σου;

ΝΙΚΟΣ.— Ἄθελα μου.... ναί....

ΔΑΡΕΑ.— Βλέπω ὅτι σ' ἐνίκησε ἡ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς σου...
(Ἡ Δαρέα φεύγει)
(Μένει ὁ Νίκος μόνος)

Σκηνὴ Γ'.

ΝΙΚΟΣ.— Θάταν προτιμότερο νὰ χαλαστῆ ἕνας ὄρκος παρὰ νὰ καταστρέψουμε κείνους π' εὐτυχοῦν.... ναί.... ναί.... εἶναι προτιμότερο αὐτό. Γιὰ σκέψου πόσο ἀνώφελο θάταν ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια σὲ κείνους π' εὐτυχοῦν, νὰ τοῦς δώσουμε νὰ νοιώσουν ὅτι ἡ ζωὴ ποῦ ζοῦν δὲν τοῦς φέρνει καμμιά ἀπέλαυσι, κανένα ἐνθουσιασμό, γιὰτὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὰ νοιώσουν. Θάταν πολὺ φριχτὸ νὰ κάμουμε κ' αὐτοὺς δυστυχημένους. Νὰ τοῦς γεμίσομε τὸ μυαλό μ' ἕνα σωρὸ πικρότυπος ἰδέες, νὰ τοῦς κάμουμε νὰ καταλάβουν πὼς πρέπει νὰ διαλέξουν μιὰ ἄλλη ζωὴ, νὰ τοῦς χάρισουμε τὴν αἰώνια κόλασι στὸ μυαλό τους.... Καὶ ὅμως ἡ Δαρέα παραδέχεται πὼς αὐτὴ ἢ ἀπαισιοδοξία μου γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τῆς ψυχῆς μου....

Καὶ κεῖ μέσα ἀγκαλιασμένοι κ' οἱ δυὸ περνοῦν τὲς ὄρες τους, εὐτυχομένοι, δοξάζοντας τὸ θεὸ γιὰ τὴν εὐτυχία τους καὶ μὴ θέλοντας νὰ σκεφτοῦνε τί θὰ τοῦς συμβῆ αὔριο....

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ κ' αὐτοὶ ποῦ ζοῦν ἔτσι εἶναι ὁ ἀληθινὸς κόσμος.

ΔΑΡΕΑ.— Καὶ ἡ ὑπόσχεσι ποῦ μῶδικες;

ΝΙΚΟΣ.— Εἴμουν ζαλισμένος τότε.... Δὲ σκέφτηκα, τὸ νόμισα εὐκολο καὶ ὑποσχέθηκα....

ΔΑΡΕΑ.— Καὶ τώρα;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄντρον Καυθίτικον

Ἄντρον Τακίον

Χαρισμένο στὴ Μ. Ο.

Χαρισμένο στὴ Μ. Ο.

SONNET

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΦΑΙΣΜΑ ..

Χαύνων ματιῶν ἀναλαμπές
Ποῦ λάγνα τρομοσβύνουν
Τὴ σκέψη ποῦ βαρύνουν,
Βουβὲς περισσίτες μουσικῆς
Ἄνατολίτικες σιές·
Μὲ γλύκα τὴν ἀφήνουν
Νὰ νειώσῃ πὼς, ξεχόνουν
Στῆς δόλιες σου ματιῆς
Τὰ πιὸ γλυκὰ τοῦς φάσματα
Ποῦ ἢ πιὸ σερμνὴ τοῦς θεᾶ
Σὰν ἔρωτα ρομφαία
Τρουπάει καὶ χαλάσματα
Κάνει καρδιῆς ποῦ σβύνονται!
Γιὰ πὲς μου λησμονιόνται;

Κορυφαί 31 τοῦ Γενάρη 1923

Γιάννη Στύπα

Ἄπ' τῆς «Πεννιέ» μου

ΔΕΝ ΘΑ Σ' ΑΦΙΣΩ!

Θὰ σὲ φιλήσω μὲ φερὰ καὶ θὰ βουφήξω μὲ χαρὰ τὸ μέλι τῶν χειλιῶν σου. Δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ γελάς καὶ σ' ἄλλους ὅλο νὰ σκορπᾷς τὴ γλύκα τῶν φιλιῶν σου.

Κορυφαί 17 9 1921

Ἄμφορν

ΣΤΡΟΦΕΣ

III

Δὲν θέλω τοῦ κισσοῦ τὸ πλᾶνο ψήλωμα σὲ ξένα ἀναστυλώματα δεμένο· ἄς εἶμαι ἕνα καλάμι, ἕνα χαμόδενδρο, Μὰ ὅσο ἀνεβαίνω, μόνος ν' ἀνεβαίνω. Δὲν θέλω τοῦ γυαλοῦ τὸ λαμποφέγγισμα ποῦ δείχνει ἄστρο μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὴ χάρι, θέλω νὰ δίνω φῶς ἀπὸ τὴ φλόγα μου
Κι' ἄς εἶμαι ἕν' ἀδύνατο λυχνάρι.

Κορυφαί 1920

Πλάνα ματόκλαδα τὴ γλύκα ποῦ χαρίζουν Σ' εὐγενικᾶς ψυχᾶς μὰ ἀτυχῆς στὴ ζήση Στὴ σκέψη μου ἀνάρηα τριγυρίζουν Πρωτόφαντο χαρίζοντας μεθύσι. Μέσα στῆς κόρες βλέπω νὰ χορεύουν Φάσματα Κινέζων ζηλειμμένα Χοροὺς γλυκοὺς ὁποῦ μαγεύουν Κι' ὅπου σκλαβώνουν τὸν καθένα. Καὶ μὲ πλανεύουν καὶ μὲ σέρνουν Ἄθελα, πίσω τους, κοντὰ τους Καὶ τὴ φτωχὴ τὴ σκέψη μου τὴ φέρνουν Ἄγνάντια στὴ σκληρὴ ματιά τους.

Κορυφαί 20 - 1 - 23.

Γ. Γουλιελμὴ

ΟΧΤΩΒΕΣ

Κτυπᾶς καμπάνα χαρωπὰ καὶ μέσα στὴν [καρδιά μου] κάποιες παλιῆς ἐνθύμησες, κάποιες χαρῆς [ξυπνᾶς] καὶ τὰ φωτοπερίχνητα τὰ παιδικὰ ὄνειρά μου καὶ τὴ κρυφὴ τὴ ζήση μου γιὰ λίγο συμπονάς. Κτυπᾶς καμπάνα χαρωπὰ, καὶ μέσα στὴν [καρδιά μου] κάποιες χαρῆς ποῦ σβύσανε ξυπνᾶς: κάποιες [χαρῆς] Κτύπα καμπάνα θλιβερά, πεδάναν τὰ ὄνειρά [μου] καὶ τῆς χαρῆς τῆς ἔθαφα στὰ λίκνα τοῦ νεκροῦ.

Βασιλείου Παγκράτη.

Στὸν Παιτὴ Τσίτση Διατσέντη

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Ἐπέρασαν τὰ νειάτα μου [βουβὰ] ὁ στρόβιλος τοῦ κόσμου τ' ἄρπαξε καὶ τάριξε [γοργὰ] μέσα στὴ σκοτινιά. Κι' ὅταν μιὰ λάμψη χύθηκε στῆς σκέψῃς μου τὰ πλάτια ἐπόθησα γοργόφτερα ναρχόντανε τὰ νειάτα.

Πάτρι

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ WAGNER

Τις 13 Φεβρουαρίου η Λειψία γνώτισε με σεμνή μεγαλοπρέπεια τα 40 χρόνια από το θάνατο του μεγάλου της παιδισῆ, του Ριχάρδου Wagner.

Σε μία τέτοια γιορτή πρέπει ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος νὰ λάβῃ μέρος, γιατί ὁ Wagner δὲν ἦταν μόνον παιδί της Λειψίας, ἀλλὰ παιδί της Τέχνης πού εἶναι ἡ δοξασιμένη της οἰκουμένη; μητέρα.

Στὴ μικρότητά μας λοιπὸν καὶ ἐμεῖς βρισκώ πὼς ἔχομε τὴν ὑποχρέωση νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ περῶσιν ἡ εὐκαιρία χωρὶς νὰ ποῦμε δυὸ μονάχα λόγια γιὰ τὸ δημιουργὸ μᾶς μουσικῆς πού δὲν ἄφηκε καθὼς ἀσυγκίνητη, καὶ πού ὁ De Gubernatis ὁτὸ βιογραφικὸν του γιὰ τὸ Wagner σημείωμα τὴν λέει Musica, dell' avvenire γιὰ τὸ μέλλον συνθέτη καὶ ποιητῆ πού προστά του ἔγειραν, γέροντον, καὶ θὰ γέροντον μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλαιον ὅλες οἱ πραγματικὲς τοῦ κόσμου κορυφαῖς, μᾶζυ τοὺς δὲ καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος, γιὰ τὸν μοναδικὸν καὶ τολμηρὸ νεωτεριστὴ πού κατάφερε σχεδὸν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ ἐπιβληθῆ ὁτὸ αἶσθημα καὶ ὁτὸ ἀντιλήψεις, γιὰ τὸ μάγο τεχνίτη πού γεννήθηκε ὁτὴ Λειψία τὴς 22 Μαΐου τοῦ 1813 καὶ πέθανε ὁτὴ Βενετία τὴς 13 Φεβρουαρίου τοῦ 1883.

Ὁ Wagner ὁπουδᾶζε ὁτὴ παιδεία του τὴν αισθητικὴ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἀναισθησίαν, διεύθυνε σὲ διάφορα θεάτρα τῆς πατρίδος του γιὰ ἀρκετὰ χρόνια τὴν ὀρχήστρα καὶ ἔπειτα θέλησε νὰ πάη ὁτὸ Παρίσι καὶ ὁτὸ Λονδίνο, τὸ δὲ Μάϊο τοῦ 1849 ἔπειδὴ ἔλαβε μέρος ὁτὴν ἐπανάστασιν τῆς Δρέσδης ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ὁτὴ Ζυρίχη, ὡς πού τὸ 1864 ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος Πέος τὸν ἐκάλεσε εἰς τὸ Μόναχο.

Ὁ Wagner ὁτὸ μόνον ἔλαβε ὁτὸς σὺν συνθέτης καὶ σὺν ποιητῆς εἶναι ἀφ' οὗ ἔγραψε ὁ ἴδιος τὰ ἀμίμητα λιμπρέτα ἀπὸ τὰ μελοδράματα του, ἀλλὰ εἶναι καὶ πολὺ γνωστός ὁτὸ φιλολογικὸν κόσμον πού ἐπλούτησε μὲ τὰ πολὺ πιτυχημένα ἔργα του «Ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐπανάστασις» (Λειψία 1849) «Ὁ τεχνίτης τοῦ μέλλοντος» (Λειψία 1850) «Με-

λόδραμα καὶ Δράμα (Λειψία 1849) ἠκαὶ ἡ 2η ἐκδόσις) «Τὰ δύο γράμματα» (Λειψία 1852) «Ἡ τέχνη καὶ ἡ Πολιτικὴ ὁτὴ Γερμανία» (Μόναχο 1868) «Ὁ Τουδαῖμος καὶ ἡ Μουσικὴ» (Λειψία 1869) «Ἡ διαγωγή μᾶς ὁρχήστρας» (Μόναχο 1870) καὶ ὁ Beethoven καὶ ἡ φιλοσοφία τῆς Μουσικῆς» (Λειψία 1871 Πέντε ἐκδόσεις).

Ὅλα δὲ τὰ φιλολογικὰ του ἔργα σ' ἐννέα τόμους μὲ τίτλον «Τὰ Πάντα τοῦ Wagner δημοσιεύθηκιν ὁτὴ Λειψία τὸ 1873.

Τὴν πρώτην μέραν τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1882 ὁ Ριχάρδος Wagner ἔφυγε ἀπὸ τὸ Bayreuth γιὰ τὴ Βενετία ζητώντας τὴν ἡσυχίαν πού τόσο ἡ ψυχὴ του εἶχε ποθῆσαι καὶ πού κατὰ τὸν βούη ὁτὸ πλάτι Vendramin Calergi ὁτὸ Canal Grande. Τὸ συνθέτη ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γυναῖκα του Λόννα Cosima καὶ τὸ γυιὸν του Sigfrido τὸν συνόδευαν αὐτὸ τὸ χρόνον ὁ Franz Liszt καὶ ἡ ξακουστὴ Κοντέσσα d' Agoult («Ἀντωνιέτα Στέρν»).

Ἦσαν καὶ πολὺ εὐχάριστες πέραςαν γιὰ τὸ Μουσικοφιλόσοφον οἱ πρώτες μέρες τῆς διαμονῆς του, γιατί καὶ ἡ ἀρρώστια πού τὸν ὑποχρέωνε νὰ περνᾷ καθε χειμῶνα ὁτὴν Ἰταλία φάνηκε σὺν νὰ τὸν εἶχε ξεχάσῃ.

Ὁ Wagner μένοντας καὶ ὁτὴ Βενετία πιστός ὁτὴς συνήθειες τὸν, ἀφῆνε πολὺ πρῶτὸ τὸ κρεβάτι του, ὁτὴς ἔξη ἔπερνε τὸ λουτρό του, ἔπειτα φοροῦσε μᾶ ἀπὸ τὴς πολλῆς καὶ βαρῦντες ρόμπες του, τὸ χαρκτηριστικὸν οκοῦφο, καὶ τὴς ὁμοίωχρωμες παντοφύρες του, καὶ ἔκανε ἕνα στερεότυπον περίπατον ὁτὰ δωμάτια τοῦ παλατιοῦ. Στὴς ἐννιά πρωγεμυῖται μᾶζυ μὲ τὴ Δόννα Cosima καὶ ἔπειτα ἔμπαινε ὁτὸ γραφεῖον του, ὅπου δὲν ἐννοοῦσε κανεὶς καὶ γιὰ καμμιὰ ἀφορμὴ νὰ τοῦ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν. Τὸ μεσημέρι περιέμενε καθε μέραν τὸν κουρέα νὰ τὸν ξυρίσῃ, ὁτὴν μίαν δὲ ἔκανε τὸ σνηθισμένον του περίπατον μὲ τὴν Gondola ἢ μόνος ἢ μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ὁ Μουσουργὸς ἂν καὶ διαμαρτυρούμενος ἀγαποῦσε πολὺ τὴς καθολικῆς ἐκκλησίας ἰδιαιτέρως δὲ ἐκεῖ-

νες τῆς Βενετίας, πού σχεδὸν ταχτικά ἐπισκέφονταν ἔπειτα ἀπὸ τὸ θαλάσσιόν του περίπατον, διὰ ἔκανε ἕνα γύρον ὁτὴν Piazza γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀπαραίτητον κονιάκ πρὶν ξαναγυρίσῃ σπίτι.

Στὴς δύο ἀκριβῶς ἕνα κουδοῖν ἐκράζε ὅλους ὁτὸ γειῦμα.

Ὁ Wagner δὲν ἦταν βέβαιον Gounod ἀλλὰ ἦταν Gounod, ἔρωγε νὰ μὴν λίγο, ἀλλὰ φρά πάντα διαλεχτό, καὶ ὁ πού πολὺ τὸν εὐχαριστοῦσε ἦσαν οἱ πέρδικες καὶ τὰ φρούτα πού ἔρωγε πολλὰ. Ἄπειτα δὲ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔπερνε πάντα ὁτὸ καπνιστήριον, θελόντας κοντὰ του τὸν ἀγαπημένον του Sigfrido πού τότε δὲν ἦταν παρὰ 13 χρόνων, ἀπομονώνονταν καὶ πάλι ὁτὸ γραφεῖον του ὅπου ἔμενε ὡς τὴς πέντες.

Στὴς ἑπτὰ δειπναγε καὶ τὴς ἔνδεκα ὅλοι ἔπερνε νάναι πλεμισμένοι. Αὐτὴ ἦταν ἡ συνειδημένη ζωὴ τοῦ συνθέτη ὁτὸ πλάτι Vendramin.

Ὁ Wagner ἔμενε ὁτὸ γραφεῖον του ἐντελῶς ἀπομονωμένος τέσσαρες ὄρες τὴν ἡμέραν, ὅταν δὲ εἰσύνθετε εἶχε τὴν ἰδιοτροπία νὰ κρατῆ ὁτὰ γόνατά του μᾶ κατὰλευκὴ γατίτσα.

Μῆ ἀλλῆ ἰδιοτροπία του ἦταν νᾶλλῃ ὁτὴν ὑπηρεσία του μᾶ γυναῖκα ἐπίτηδες γιὰ νὰ τοῦ φτιάνῃ πολλὰς διαφορῶχρωμες ἀτλάζινες κοκάρδες, πού τοποθετοῦσε ὅπως αὐτὸς νόμιζε καλλίτερα, ὁτὸ γραφεῖον του, ὁτὸ Piano του, ὁτὰ ἐπιπέδον του, πολλὰς φορὰς δὲ ἔκανε μ' αὐτὰς διάφορα συμπλέγματα λέγοντας πού τὰ ἀρμονικὰ ἀπὸ τὴς κοκάρδες χρώματα τὸν βοηθοῦσαν πολὺ ὁτὸς χρωματισμούς ἀπὸ τὴς συνθέσεις του. Καὶ μῆν ἄλλη τὴ δεσποινίδα Berta γιὰ νὰ τοῦ φτιάνῃ τὴς περιφημῆς του ρόμπες.

Τὸ χρῶμα πού ὁ Wagner προτιμοῦσε ἦταν τὸ τριανταφυλλί, καὶ τοῦτο μοροῦμε νὰ τὸ συμπεράνομε ἀπὸ ἕνα γράμμα του ὁτὴ Δδα Berta

«Ἀγαπημένη μου Berta» τῆς ἔγραφε.

«Μόλις λάβῃς τὸ γράμμα μου σὲ βλέπω νὰ τρέχῃς γιὰ νὰ μοῦ βρῆς ἀτλάζιν ὁτὸς μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ φτιάνῃς μᾶ ρόμπαν. Γράψε μου μὴτῆρια, δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ μείνομε ἐδῶ πού εἶναι τόσο ὁραῖος καιρὸς καὶ πού μὲ τοὺς ζωντανούς θὰ σὰς περιέσει καλλίτερα ἢ ὄρα;—» Ἐχεις πολὺ δίκαιον, μᾶ τέτοια ἀσυνήθιστη γιὰ μὲ διάθεσις πρέπει νὰ τὴν ἔσοδεῶ μὲ τοὺς ζωντανούς καὶ ὄρα μὲ τοὺς πεθαμένους, πᾶμε λοιπὸν ἀγαπημένε μου. Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ μᾶ λέξι ξεκίνησε χαρούμενος γιὰ τὸ κοιμητήριον, ὅπου καὶ ἔλαβε τὸν πρῶτον καρδιακὸν παροξυσμόν. Ὁ δύστηνος ὁ Γκίγκης ὄρα χωρὶς πολὺ κόπον τὸν ἔβαλε ξανά ὁτὴν Gondola καὶ τὸν ἔφερε ὁτὸ σπίτι. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν δὲν ἔπαψαν οἱ παροξυσμοὶ πού τὸν τυραννοῦσαν φρικτά.

Ἡ προαισθησις τοῦ θανάτου τὸν εἶχε κυριέψει, ἀδιάκοπα δὲ γι' αὐτὸν μιλοῦσε μὲ συγγενεῖς, μὲ φίλους, καὶ μὲ τὴν ὑπηρεσία ἀκόμη.

Τὴν 13 Φεβρουαρίου εἶχε σηκωθῆ πολὺ εὐθιμῶς, ὁτὰ χεῖλη του πλανιόνταν ἕνα γλυκὸν χαμόγελον, ὁτὸς δε ἔλεγε ἀπὸ ἕνα γλυκὸν λόγον. Φαίνονταν σὺν νᾶζε γιαιτρικῆ, ἦταν ἡ μοναχὴ μέραν πού δὲν μιλοῦσε γιὰ τὸ θάνατόν του. Τὴ συνειδημένη ὄρα πῆγε ὁτὸ γραφεῖον του καὶ ἔπαιξε τραγουδόντας χαμηλόφωνα τὴν τελευταία σιγνὴν ἀπὸ τὸ μελοδράμα τὸν Oro del Reno ἔπειτα δὲ ἠθέλησε νὰ κἀνῃ τὸν περίπατόν του μὲ τὴν Gondola. Προσπάθησαν, γιατί ὁ καιρὸς ἦταν ἄθλιος νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἀλλὰ ὁτὴν τόση του ἐπιμονὴ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν ὄρα:

— Cosima πεθαίνω, φώναζε καὶ ἔπεσε σχεδὸν ἀναισθητός.

Ἡ γυναῖκα του μὲ τοὺς ὑπηρετῆς πού ὁτὴ φωνὴν του ἔτρεξαν, τὸν σήκωσαν καὶ μὲ πολὺ κόπον τὸν ἔβλεσαν ὁτὴν ἀγαπημένην του πολεθρόνα πού ἡ οἰκογένεια τὴν ἔλεγε «ὁ Θρόνος» καὶ πού τὴν βρῖσκειται ὁτὸ μουσεῖον τοῦ Μονάχου, ἀλλὰ ὁ ἄρρωστος δὲν ἔδινε πειὰ σημεῖα ζωῆς. Ὁ Γιατρός Kerpler πού ἀμέσως ἐφώναζαν εἶπε πὼς δὲν εἶχε ἐλπίδες γιατί μ' ὄρα τὰ μέσα πού μεταχειρίστηκε δὲν κατὰφερε οὔτε νὰ τοῦ ἐλαττώσῃ τὴν δύσπνοια πού τὸν τυραννοῦσε.

Μῆν ὄρα ἔπειτα μᾶ ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες μουσικῆς προσωπικότητες χαρετοῦσε τὴ ζωὴν... Ὁ Wagner δὲν ζῶσε πᾶ... Τὸ πτώμα του βαλοσμομένο ἀπὸ τὸν ἴδιον γιατρόν Kerpler τὴς 16

Φεβρουαρίου ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βενετία γιὰ νὰ βρῆ ἕνα πατρικὸν χῶμα νὰ τὸ σκαπᾷ ὁτὸ χιονισμένον λόφον τοῦ Beyreuth. ὅπου ὁτὴς 19 Φεβρουαρίου 1883 τὴς 2 μ.μ. τάφηκε.

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ WAGNER

«Ὅπως εἶναι ἀδύνατον ὁ ἀνεμος νὰ κουνίσῃ ἕνα βράχον, ἔτσι εἶναι ἀδύνατον εἰς ἔπαινοι ἢ ἡ κατηγορίαις νὰ κλονίσουν τὴ δύνατὴν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀληθινοῦ φιλοσόφου ἢ καλλιτέχνη.

(Τεχνίτης τοῦ μέλλοντος Κεφ. Γ')

«Ἐκεῖνος πού ἔχει πραγματικὰ μουσικὴ μόρφωσιν δὲν κατηγορεῖ ποτε τὴν ἀξία τοῦ ἄλλου ὅσον μικρὴ καὶ ἂν εἶναι. Γι' αὐτὸ μὴν πῆς γιὰ κανένα πού εἶναι τέλει μουσικὰ μορφωμένος, ἂν δὲν τὸν ἀκούσῃς πρῶτα νὰ μιλήῃ γιὰ τοὺς συναδέλφους του».

(Ἡ διαγωγή μᾶς ὁρχήστρας Κεφ. ΚΑ')

«Τὴν ἀπαγγελίαν σπάνιον τὴν νεώθου, τὴ μουσικὴ ἀπαγγελίαν μόνον δύο, αὐτὸς πού ἀπαγγέλει καὶ αὐτὸς πού ἔγραψε τὴν ὑπόκρουσιν, καὶ γι' αὐτὸ καθε κριτικὸς μουσικῆς ἀπαγγελίας ἔχει ἀποδειχθῆ παντοῦ καὶ πάντα βλάξ.

(Τεχνίτης τοῦ μέλλοντος Κεφ. ΙΒ.)

«Μῆ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ ἀνέχεται ὄρα, καὶ τὸ ἄσχημον ἀκόμα γιατί καὶ σ' αὐτὸ βρῖσκει ἀφορμὴ μελέτης.

(Τὰ δύο γράμματα Κεφ. 3.)

«Ὁ πραγματικὰ μουσικὰ μορφωμένος παντοῦ μοροεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ἀρμονία, ἐκεῖνον δὲ πού οἱ ἄλλοι λέν παραφωνία, αὐτὸς τὸ λέει ἀρχὴ νέας ἀρμονίας.—

(Τὰ δύο γράμματα Κεφ. Ι.)

Σ. Η. Α.

φτιάνῃς μᾶ ρόμπαν. Γράψε μου πούσα λεπτὰ θὰ σοῦ χρειαστοῦν γιὰ νὰ μοῦ τὴ φτιάνῃς μὲ φόδρα ἀπὸ καιώτερον ἀτλάζιν ἀλλὰ ὄρα καὶ μὲ γαρνιτούρες πάντα ὄρα ἀλλὰ βιθύτες, πρόσεξε ὁμως μὴ φτιάνουν ὁτὸ κόκκινον. Μὴ λυπηθῆς γιὰ τὰ καὶ γράψε μου γρήγορα».

Ὅταν ἔλαβε τὴν ἀγαπημένην του ρόμπαν τόσο ἐνθουσιαστικῶς πού ἀγόρασε 250 πήχεις ἀτλάζιν τριανταφυλλί καὶ ξριμῶς 2 φαπλώματα μᾶ κεντημένην κοίβερταν διὸ μαξηλαροθῆκες, πουκάμισα, σκούφοι καὶ ἐσώβρακα ὄρα ἀπὸ τριανταφυλλί ἀτλάζιν.

Μᾶ τὴν ἀλήθειαν δὲν ξέρω ἂν καὶ ἡ περὶ κοκέτι τῆς ἐποχῆς μας δὲν θάμενε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα μτρῶς οὐ τὸσα ἀτλάζιν ἐκεῖνοι ὁμως πού ψυχολογοῦν τὸν Wagner δὲν σιαματοῦν ἄμπερ ὁτὰ ἀτλάζιν, ἀλλὰ ἄμπερ ὁτὴ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη.

Τὴν τελευταία νύχταν τοῦ καρναβαλοῦ τοῦ 1883 εἶχε νοικιάσῃ ἕνα σαλονάκι τοῦ Capel nero εἰς τὴν Procuratia Vecchia ἀπὸ ἐκεῖ δὲ παρακολούθησε μὲ τὴν οἰκογένειάν του τὸ ἔκπαινον θέαμα τῆς πλατείας, διασκεδάζοντας καὶ μιλώντας μὲ μῆν ἀφάνταστην χαρὰν, γιὰ τὰ θαυμάσια βενετσιάνικα φαναρίκια πού τόσο τεχνικὰ τὴ στολίζαν.

Τὰ μεσάνυχτα ὅταν γύριζε σπίτι του συναντήθηκε μ' ἕνα ἀμάξι γεμάτον νέους πού σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμον κρατοῦσαν διαφορῶχρωμα φαναράκια ἀναμένα τραγουδόντας El va, el va, el Carnaval el va

Αὐτὸς ἀμέσως γελόντας ἀπάντησε ὁτὸ χαιρετισμόν.

Γιὰ σὰς παιδιὰ γιὰ σὰς, χρόνια πολλά.

Τὴν ἄλλη μέραν πῆγε μὲ τὴν Gondola ὁτὴς Zattere βλέποντας δὲ τὸν πολὺν κόσμον πού ἐξ αἰτίας τοῦ ἔκτακτου καιροῦ εἶχε βγῆ ν' ἀπολάψῃ τὴ σπανία τῆς φύσης ὁμορφιάς—Γκίγκης, εἶπε ὁτὸν ἀγαπημένον του ἀμαξία, δὲν ἔχεις ἰδέαν πόσον καλὰ αἰσθάνομαι σήμερον.

— Ἄς ἔξῃ δόξα ὁ Θεός.

Μῆν ὄρα ἔπειτα μᾶ ἀπὸ τὴς μεγαλύτερες μουσικῆς προσωπικότητες χαρετοῦσε τὴ ζωὴν... Ὁ Wagner δὲν ζῶσε πᾶ... Τὸ πτώμα του βαλοσμομένο ἀπὸ τὸν ἴδιον γιατρόν Kerpler τὴς 16

Φεβρουαρίου ἔφυγε ἀπὸ τὴ Βενετία γιὰ νὰ βρῆ ἕνα πατρικὸν χῶμα νὰ τὸ σκαπᾷ ὁτὸ χιονισμένον λόφον τοῦ Beyreuth. ὅπου ὁτὴς 19 Φεβρουαρίου 1883 τὴς 2 μ.μ. τάφηκε.

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

«Ὅπως εἶναι ἀδύνατον ὁ ἀνεμος νὰ κουνίσῃ ἕνα βράχον, ἔτσι εἶναι ἀδύνατον εἰς ἔπαινοι ἢ ἡ κατηγορίαις νὰ κλονίσουν τὴ δύνατὴν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀληθινοῦ φιλοσόφου ἢ καλλιτέχνη.

(Τεχνίτης τοῦ μέλλοντος Κεφ. Γ')

«Ἐκεῖνος πού ἔχει πραγματικὰ μουσικὴ μόρφωσιν δὲν κατηγορεῖ ποτε τὴν ἀξία τοῦ ἄλλου ὅσον μικρὴ καὶ ἂν εἶναι. Γι' αὐτὸ μὴν πῆς γιὰ κανένα πού εἶναι τέλει μουσικὰ μορφωμένος, ἂν δὲν τὸν ἀκούσῃς πρῶτα νὰ μιλήῃ γιὰ τοὺς συναδέλφους του».

(Ἡ διαγωγή μᾶς ὁρχήστρας Κεφ. ΚΑ')

«Τὴν ἀπαγγελίαν σπάνιον τὴν νεώθου, τὴ μουσικὴ ἀπαγγελίαν μόνον δύο, αὐτὸς πού ἀπαγγέλει καὶ αὐτὸς πού ἔγραψε τὴν ὑπόκρουσιν, καὶ γι' αὐτὸ καθε κριτικὸς μουσικῆς ἀπαγγελίας ἔχει ἀποδειχθῆ παντοῦ καὶ πάντα βλάξ.

(Τεχνίτης τοῦ μέλλοντος Κεφ. ΙΒ.)

«Μῆ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ ἀνέχεται ὄρα, καὶ τὸ ἄσχημον ἀκόμα γιατί καὶ σ' αὐτὸ βρῖσκει ἀφορμὴ μελέτης.

(Τὰ δύο γράμματα Κεφ. 3.)

Σ. Η. Α.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς καταλόγοις Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Ἐλασσόνας, Λαρίσης, Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Βεροῖας, Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου εὑρήθησαν τὰ νεοελληνικὰ ἐπιθέτα, ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ποιῶμαι μνῆαν, καὶ τὰ ἀπὸ τουρκικῶν λέξεων καὶ τὰ ἀντιστοιχοῦσα ἀπὸ ἑλληνικῶν. Τὰ πλεῖστα εἶναι δεδομένα ἕλλησιν ὑπὸ τουρκικῶν ἡγετῶν ἢ διὰ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν φύσιν τοῦ δούλου ἕλληνας ἢ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως.

Ἄγνων τούτους νόμους τῆς συνθέσεως τῶν τουρκικῶν λέξεων δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω τὸν λόγον, δι' ὃν ἄλλα τῶν εἰς — οὔλου τονίζονται ἐν τῇ προπαραληγουσῇ καὶ ἄλλα ἐν τῇ παραληγουσῇ ἢ δ' ἑλλειψί; ὅλου τοῦ ὕλικου ἀπαγορεύει νὰ φθάσω εἰς σχετικὰ συμπεράσματα.

Διὰ τῆς δὲ ἑλληνικῶν χαρακτήρων γραφῆς τῶν τουρκικῶν λέξεων προσεπάθησα νὰ εἰκονίσω τὴν τουρκικὴν προφορὰν, ἀδιαφόρως πρὸς τὴν παραδεδομένην γραφὴν ἑλληνιστί, ἀδυνατῶν ἐν πολλοῖς νὰ ἐλέγξω ταύτην, ἐπειδὴ ἐλαχίστην γνῶσιν ἔχω τῆς τουρκικῆς γλώσσης.

Ὁρθὴ παρατήρησις ἀποδεικνύει ὅτι ἐνὶ τινι νεοελληνικῇ ἐπιθετῇ εἶναι ἀπὸ τουρκικῶν λέξεων, καὶ ἂν νομίζονται ἀπότοκα ἑλληνικῶν.

Νεοελληνικὰ ἐπιθέτα ἀπὸ τουρκικῶν λέξεων εἶναι τὰ ἐξῆς :

- ἀβῆς = φωνή. Ἀβάζος = ὁ βοὴν ἀγαθός.
- ἀλτσάκ = χιμερπής. Ἀλ(ι)τσάκης ὄμ.
- ἀμηρᾶ = νύκτορας. Ἀμηραδάκης ὄμ.
- ἀσλάν = λέων. Ἀσλάνης καὶ Ἀσλανίδης ἀντίστ.

- Λεοντόπουλος.
- ἀσλῆ = ἀληθής. Ἀσλής ὄμ.
- ἀτές = πύρ, φωτιά. Ἀτέσογλου ἀντίστ. Φωτεινός, Φωτεινάτος, Φωσιήρας, Φωστηρόπουλος.

- ἀχμάκ = βλήξ. Ἀχμάκης ὄμ.
- βαλᾶς = ὁ ἑλληνοφώνος τούρκος. Βαλώσης, Βαλιώτης, Βάλας ὄμ.
- βαρός = ἡ κατοικία κυνῶν (παρὰ Τούρκους Εὐρώπης καὶ Μ. Ἀσίας ἢ μεμονωμένη κατοικία χριστιανῶν). Βαρόσης = ὁ ζῶν ἐν τῇ κατοικίᾳ κυνῶν.

- βεργῆ βερὲν = φρολογούμενος. Βεργῆς, Βέργης ὄμ.
- βερέμ = φθίσις. Βερέμης = φθιστικός ἀντίστ. Χλεμπώνας.

- βουρῆς = σύγκρουσις. Βούρος = ὁ συγκρούμενος.
- γαζέπ = ὄργη. Γαζέπης = ὁ ὄργιλος.
- γαζῆ = ἐνδοξος. Γαζῆς ὄμ.

- γαρμπῆ = ὁ δούτ. ἄνεμος. Γαρμπῆς.
- γιαβᾶς = ἡπιος, χειροῦθης ἵππος. Γιαβάσης = ὁ βραδυκίνητος.

- γιαμᾶ = ἐμβάλωμα. Γιαμᾶς = ὁ ἐμβάλωματός.
- γιαλέ = χαίτη. Γιαλῆς = ὁ χαιτήσις, ὁ κελευστής.
- γιαρῆ = αὐτόχλων Γιαρῆς ὄμ.

γιουρέκ = καρδία. Γιουρέκας ἀντίστ. Καρδιάς (ἐν Μενιδίῳ).

γκιῆςετ = ἐπιελής. Γκιρῆτης ὄμ.

γκιζλή = ἀπόκρυφος. Γκιζελῆς ὄμ.

γκιολντᾶ = γυμνός. Γκιολιάσης ὄμ.

γκιὸτ = πρωκτός. Γκιτοτόγλου = ὁ υἱός τοῦ πρωκτοῦ (ὕδριστ.)

γκιουζέλ = εὐειδής. Γκιουζέλης ὄμ.

ζαμπιτ = ἀτυνόμενος. Ζαμπίτης ὄμ.

ζαρίφ = φιλόφρων. Ζαρίφης ὄμ.

ζεγκιῆν = ὑπέρπλουτος. Ζεγκιῆνης ὄμ.

ζεμᾶν = ὁ ἀκαθόριστος χρόνος. Ζαμάνης, Ζαμᾶνος = ὁ ἀκαθόριστος.

ζορ = οἶα Ζόρας = ὁ ἐκδικιστής.

ζορπαλῆ = βίσιος. Ζορπαλῆς ὄμ.

ζορπαλῆκ = δικαστός, αὐτοδικίη. Ζορπαῆς, Ζορπαῆνος = ὁ δικαστής, ὁ αὐτοδικῶν.

ζουλούμ = καταπίσις, καταδίωξις. Ζουλούμης = ὁ καταπιέζων, ὁ διώκων.

ινέκ = ἀγέλας. Ἰνέκογλου = ὁ υἱός ἀγελάδος (ὕδρ.)

ιρίν = πύον. Ἰρινόγλου = ὁ υἱός πύου (ὕδρ.). Οὐχὶ Βιρηνόγλου.

ισᾶλ = διάροα. Ἰσαλόγλου = ὁ υἱός διαρροῆς (ὕδρ.)

καγιᾶ = βράχος. Καγιας (ἐν Μεγαλοπόλει) ὄμ.

καῖ = ἱμάς. Καῖσογλου = ὁ υἱός ἱμάντος.

καλᾶ = κσιδᾶ. Καλόγλου ἀντίστ. Κασιδάκης (ἐν Βιτριλίτῃ).

καλαῖ = κισσίτερος. Καλα(ν)εῖζης, Καλαῖ(η)εῖζάκης ὄμ.

καλιάν = θυρόος. Καλιάνης, Καλιανδῆς.

καμπουρ = κυφός. Καμπούρης ὄμ.

καμτσίκ = μάστιξ. Καμτσίκης, Καμτσίκος ὄμ.

κάν = ἀΐμα. μπίτ = φθέρ. Καμπίτογλου (ἐν Βεροῖᾳ) = αἰτῆς ἡματωμένης ψείρας τὸ παιδίον (ὕδρ.)

καντζᾶ = ἀρπαγή. Καντζας, Καντζᾶς, = ὁ ἀρπᾶξ.

καπλᾶν = τίγρις, Καπλάνης ὄμ.

καρᾶκ = νυκτοφρουρός. Καράκης ὄμ.

καρκαού = τρόσκοπος. Καρ(α)κούλιας ὄμ.

Καρνίκ = οὐκός. Καρανίκας = ὁ σκότιος ἀντίστ. Σκοτίδας. Νομίζω τοῦτο ἄτρετον τῷ Νίκῃ (Νικόλαος), ἔνεκεν οὐ λόγον τοῦ α' τμήματος (δὲν εἶναι συνθετ μέρος), ἀλλὰ καὶ τοῦ β' Νεὶ ἔχομεν ἐπιθέτα Καρανικόλας καὶ Καρανικόλη; καὶ ἄλλα, ὧν α' συνθ. ἢ τουρκικῆ λέξις καρᾶ = μέλας, β' συνθ. δὲ λέξις ἑλληνικῆ, ἀλλὰ προσκαρμύζεται τῇ φύσει τοῦ τούρκου καὶ ταῖς δεσποτικαῖς τούτου γνώμας ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοιαύτη ἐπίκλησις ἐνός δούλου.

καρκαούλ = φρουρός. Καρκαουλάνης, Καρκαουλᾶκης ὄμ.

καρκαεθνᾶ = μελαγχολία. Καρκαεβδᾶς = ὁ μελαγχολικός.

καρκατζᾶ = ζαρκάδι. Καρκατζᾶς ἀντίστ. Ζαρκάδης.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Διήγημα γραμμένο πάνου σὶὰ μεσαιωνικὰ ἔθιμα)

I

Οἱ ψηλοὶ κοῖχοι τοῦ μοναστηρίου τῆς Παναγίας τοῦ Τρεβίζου ἔδειχναν ὁμοίον τοῦ; πρωτόπλαστου τῆ μελαγχολία πού κλειούσαν σὶὰ στήθαι τὰ δίστυχα πλάσματα, πού ἐκεῖ μετὰ θῆ περνούσαν τῆ ζωῆ του; Φαίνονταν λυπημένοι καὶ αὐτοὶ γιὰ τὴν τύχη πού εἶχαν νὰ κρητοῦν φυλαγμένοι σὶὰ σπλάγγνα τους τὸσες δυστυχίαι. Κατὰ τὸ ἔθιμο τῆς ἐποχῆς, ἀφιερώνονταν σὶὰ θυμιατοῦ γὸ Παναγία τὰ περισσότερα καὶ τὰ καλύτερα κορίτσια. Οἱ γονεῖ, θεωροῦσαν εὐτυχίαν τους νὰ ἀφιερωθοῦν οἱ θυγατέρες τους σὶὰ τὴν μοναχικὴ ζωῆ. Ἡ Παναγία δὲ κείνη, ἐλάτρευτο ξεχωριστῶς γιὰ τὰ πάλαι θεύματα πού ἔκανε καὶ ἦταν προστάτρια τοῦ Τρεβίζου. Μετὰ σὶ ἄλλα γιὰ τρεῖς ἔνα ἱερότητα βρεῖα πληρωμένη, σὶὰν ἐστρεφε πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς τὸ βλέμμα του. Τοῦτο γίνηκε σὶὰ 1010. Καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς οἰκοδομήθηκε μεγάλη γιὰ τὸ θεῖμα πού κεινέ — πολὺ ἀργότερα — σὶὰ Δουκαετία Τόρρη καὶ πῆρε τὸνομα Santa Maria Maggiore.

Τὸ γινόμενον εἶναι σὶ ὅλη του τὴν ἀκμή. Τὸ περβόλι τῆς μονῆς ντύθηκε τῆ πένθημη στολή του. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων πέφτον ἀφροντα σὶὰ τῆ στρώνοντά; τὴν πλοῦσια καὶ τὴν κίνουον νὰ μιλάξῃ μετὰ γαλι; γεμάτο κοκκινωκίτρινα λουλούδια. Βαρεῖα, μαλυβένια σύνερα σκεπάζουον τὸν οὐρανόν. Τὰ πουλιὰ βγάξουον τρομαγμένοι ρωναύλες. Ὁ ἀέρας τῆς ἐποχῆς φυσάει δυνατᾶ. Σὶ μὲν ἄκρη τοῦ περιβολίου κάτου ἀπὸ ἕνα δέντρο κίθεται μιὰ κλογορία. Ἡ εἰκόνα ἡ γινοπομιάτικη πού ἀναφέρουμε μοιάζει μετὰ τὴν ψυχῆ τῆς. Ἔτσι καὶ σὶ αὐτὴν ἔχει ἐνικήσει χειμωνιά! Κοντὰ τῆς εἶναι ἕνα τραπέζακι. Σὶ αὐτὸ στήριζει τους ἀγκῶνες καὶ στοῦ; γρόνθου; τῶ; χιριῶν τὸ κεφάλι τῆς. Ὁρῆς ἔμεινεν ἔτσι καὶ κατόπιν σηκώθηκεν ἀπότομα. Καταλήφθηκεν ὁ νοῦ; τῆς ἀπὸ διέγερση. Περπατοῦσε στόν κήπο βίσιτικᾶ παρατηρώντα; τῆ μύκρη φύση, πέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς; ὁ ἐρῶμος τῆς; ἀνοῖξῆς. Σὶ λίγου; μῆνες τὴν ἴδιαν αὐτὴ φύση θῆ τὴν ἔδλεπε ὠραῖα, ανοιξιάτικη. Ὅλα θῆ ξανά-

θιζαν, ἐνῶ αὐτὴ θῆμενε γιὰ πάντα σὶὰ μούχλα τοῦ μοναστηρίου δίχως ἐλπίδα νὰ βελτιωθῆ ἡ θέση τῆς. Ἡ λυγρὴ τῆ; ἐπαύσταται; θέρμεψεν. Ἦταν ὠραῖα κοπέλλα μετὰ λιγερὸ κορμί. Τὸ δέρμα τῆς; ἔλεγε; νὰ τ' ἀποτελοῦσαν κρῖνα ζηρωμένα μετὰ ῥόδα. Τὰ μάτια τῆς; ἐξέφραζαν ἔξυπνάδα καὶ δρῆση, κάτι μαυρὰ μάτια πού γίνουον τῆ θύελλα σὶὰν ψυχή, σὶὰν τίς ἄγριες χειμωνιάτικες νύχτες πού σκορπάνε τὴν τρικυμία σὶὰ φύση. Τὰ δόντια τῆς; μαργαριταρέα καὶ τὰ χεῖλια τῆς; δύο σειρές κοράλλια. Καὶ ὄμω; θῆλωνε ἔκει μετὰ τὸ δύστυχο κορίτσι δίχως; ἐλπίδα νὰ βγῆ ποτέ. Μὴν λύτρωση γι' αὐτὴν ἦταν ὁ θῆσος. Ἀλλὰ εἶναι παραρηγοῖα γιὰ ἕνα τέτοιο κορίτσι, πού ὁ χαρακτήρα; του τίσο διαφέρει ἀπὸ τὴν ἀδρῆνεια τοῦ μοναστηρίου. Σὶ τέτοια σκέψη ἡ Ἰσαβέλλα — ἔτσι ὀνομάζονταν — ἐπερνεν ἕνα πολυσημαντο χαμόγελο καὶ τὸ ἐκφραστικόν τῆς βλέμμα στρέφονταν ἐρευνητικᾶ ὀλόγυρα. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, αὐτῆ πού τῆ; βλέπανε, πού ἔκανε σὶ τοις σκέψεις. (ἀκολουθεῖ)

ΚΣΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΚΘΟΞΕΙΣ

«ΦΩΣ, ΦΩΝΕΣ ΚΑΙ ΜΥΡΑ»

Κυκλοφορήσανε τὸν περασμένο ῥῆση κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ γλωσσολογικὰ ἢ νεώτερα «ποιητικᾶ συνθέσι» τοῦ γνωστοῦ ποιητῆ κ. Ν. Δ. Περβολαράκη. Σὶ ἕνα καλοτυπωμένο βιβλιαράκι — πῶ σου κάνει εὐχαρῶν ἀνθρώπινη; ζωῆ. —

τίλξ του ἔργα — ἔργα ὠραῖα πού διαπνέονται ἀπὸ τὴν θετικότητα τῆς στήθαι νὰ τὸ πιανῆ; σὶὰ χέρια σου — Δίχως; νὰ θέλουμε νὰ ρεκλαμάρομε τὸ ἔργο τοῦ ἀλλήθινου ποιη-

τῆς — τέτοιο βιβλίον σὶὰν τὸ «φῶς, φωνές καὶ μύρα» δὲν ἔχει ἰανάγκη ἀπὸ ρεκλάμα γιὰ νὰ σταθῆ σὶὰν κοινωνικῆ ἐκτίμησι — μεταφέρουμε σὶ τούτῃ τῆ στήθαι, γιὰ τοῦ; ἀναγνώστες τοῦ «Ὀρφέα», τὰ «Φιλία» τοῦ κ. Περβολαράκη.

Ἡλιόλουστο, καὶ ὀλόχαρο ἐκρινὸ ἀκρογιάλι γλυκαῖα, ἀβυσσοφάνωτη; στερεῖα, εὐίγει, ἀθου, καὶ κόματα, σὶὰ μαγικῆ σου ἀγκάλη σὶὰν πανηγύρι ζωτικῆς πρωτομαγιά; Σὶὰν πανηγύρι ζωτικῆς πρωτομαγιά; πού πλέει σὶ φῶς, φωνές, καὶ μύρα μετὰ ζωῆ

ἔρωτα ὄλη πλῆθοντα; τὴν ἱστορία πού λέει ζωῆ, τῆς; Ἀρμονία; τῆ πνοῆ! Τῆς; συντροφιά; μα; ὄμοιο τ' ὀνειρευτὸ ἀκρογιάλι, πού σμῖγει τῶν ἀνθῶν; μα; τῆς ὄρμης, μετὰ κατῆ κύμα καὶ πάλαι τοῦ πόου; μα; καὶ ψέλλει ἡ Ἀρμονία; μα; μ' αὐτᾶ, Πρωτομαγιά;.

τίς τελευταῖες μέρες εἴματα πολὺ λυπημένοι, πού δὲ μπορέσαμε νὰ γράψουμε σὶ ὁ σημερινὸ; μα; τῶνος. Θᾶ τὸ κίνομε μετὰ πολλῆ; μα; εὐχαρίστηση σὶ ἔρχόμενον.

Στοῦς φίλους; μα; συσταίνομε θερμότατα τὸ διάβασμα τῶν «ποιητικῶν συνθέσεων» τοῦ κ. Περβολαράκη. Τὸ κάθε ἀντίτυπο στοιχίζει δραχ. 10 καὶ ὅτι; θῆλιον νὰ τὸ ἀπο-

κτήσου; ἂς γράψου; σὶ ἴδιο; ἀπ' εὐθείας; Ζήμη 37. — Ἀθήνας. Π. Δ. Μ.

Γιὰ τὰ νέα βιβλία πού λάβαμε Idem

“ΤΟΠΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙ,,

Γιάννη Κουτού.

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Συνέχεια και τέλος)

«Έπεσαν τές γυναίκες μας στὰ χώματα τὰ ξένα
 «Ήταν σέ 'κείνους τούς καιρούς, πού πάνου στό Κ-
 [στέλλι:
 «Στό ψηλό κάτρο, πάσχιζε καθέναι νά γλυτωώση
 «Και τὰ παιδιά του μάζευε, παράτουνε κι' άμπέλι
 «Κ' έληθές, και σπῆτι, με σκοπό τή ζήση του νά εώση».
 «Ο γέρος είπε κ' έκλινε λιγάκι νά συχάση
 γιατί ή παλιές ανάμνησες κ' έκείνου του θυμίσαν
 Νυχτιά παρομοια. σ' αυτή δώ τή θέσι πού καθότου
 Νά κάθεται ο πατέρας; του νά ξιστορή τὰ ίδια
 "Έρριξε ζύλα στή φωτιά έσταύρωσε τὰ πόδια
 Κατόπι ξεκολούθησε σιγά τή διηγησί του
 «Ο ήλιος γέρονι βιαστικός και σ' άγιο μοναστήρι
 «Τῆς Παναγιάς; Καστροίταινας; ο άσπερινός; τελειώνει
 «Καλόγερος κουφάλαος; διωρθώνει τὸ ψαλτήρι
 «Τῆν Παναγι' άσπάζεται τῆν έκκλησιάν κλειδώνει
 «Κ' έρμος; μονάχος; άλληρος; σάν τ' άγρια νυκτοπού-
 λια
 «Γιὰ ψηλό Βράχο τράβηξε, εκεί πού πάντα πιάει
 Κι' όλονυχτί; προσεύχεται ώς πού νά λάμψη ή πούλια
 Βράχο βαρύ πού άγρια ή θάλασσα κτυπάει
 Σκέψεις πολλές γυρίζουσε στό άνήσυχο μυαλό του
 Γιατί θυμάται και θρηνεί με δάκρυ πικραμένο
 Τῆ μέρα κείνη π' άξαρνα οί πειρατά τὸ γυιό του
 Τ' άρπάξανε και πήρανε μακριά σέ τόπο ξένο.
 Χρόνια περάσαν άκοιτά και νά σου πού μιὰ μέρα
 Μθαίνει; πῶς; τὸ τέκνο του στῶν πειρατῶν τ' άσκέρι
 "Αρχοντα; είναι κραταίος; και τὸ Σταιοδ και πέρα
 "Αρνίθη και προσάκνησε τὸ άπιστο τ' άστέρη!
 Αὐτός; έπήρε τὸ βουνο και μοναχό; του τρέχει
 Βαθειά νά θάψη τῆν ντροπή σου; βράχου; τού; με-
 γάλους
 Νά κλάψη; λεύθερα τὸ γυιό πού γλυτωμόδέν έχει
 Κ' εκεί πού πήγαινε γοργός; σέ πέτρα; και πασσάλους
 πού πλήγωναν τὰ πόδια του, τού φάνηκε σ' αυτιά του
 Φωνή γλυκειά πῶς; άκουσε, γλυκειά σάν σημαντήρι
 Πού τόν θερμοπαράγγελε τῆ μαύρη δυστυχία του
 Νά κλάψη μες τῆς Παναγιάς; τὸ "Αγιο μοναστήρι
 Τ' άκουσε αὐτός; και στάθηκε, γυρίζει; αὐτός; και τρέχει»

Και γίνεται καλόγερος; με; τῆ Παλιοκιστούττα
 Στό τόπο αὐτό πού θαλαμο στή δυστυχία παρέχει.
 Τὸ κάθε βράδυ εκτός; κρατώντα; πατερίτσι
 "Από κλάμι στριφτερό; σέ ψηλό βράχο πιάει
 Κ' όλονυχτί; προσεύχεται; ώς πού νά λάμψη ή Πούλια
 Βράχο βαρύ πού άγρια ή θάλασσα κτυπάει
 Κ' έχει φωλιές; άπόκρυφες; άπ' άγρια νυκτοπούλια —
 Πότε μακριά στό πέλαγο τὰ μάτι του πλινιώντα;
 Και πότα στρέφου; κρό; τῆ γῆ Πότε κύττου; τὸ κύμα
 Πότε τὰ δένδρα πού γλυκά από τῆν αὐρα σειδαντα;
 Στό κοιμητήριο άντίκρου του πάνου στό κάθε μνήμη,
 Και κεί δια μιὰ; πού κύτταξε τῆ θάλασσα και πέρα
 "Ενα καρabi μάτισε πού έσκίζε τὸ κύμα
 Τῆν πλώρη και' άτάνου τ.υ, και' ὠ τρόμο;! ὠ φοβέρα
 Μές; τὸ καίρι; έφερε τῶν πειρατῶν τὸ σῆμα!
 "Εμεινε ὀρθός; άκίνητος; τὸ βλέμμα; αλαφιασμένο
 Νά ιδῆ μήπω; για τύχη του τὰ στρίψη; γι' άλλη; χώρα
 Τὸ μαύρο τὸ πλεούμενο; τὸ τρισκαταραμένο!
 Μά όχι; "Ισω; τράβουσε για τῆ Μονή; και τώρα
 Ειστερα πλέον διέκρινε τὸ μάτι; τ' άνοιχτό του
 Κάθε μικρό; καθέκαστα; τού; άνδρα; και τὰ ξίριτα
 "Ω; πού δια μιὰ; έμίτισε; καιρά; τὸν υιόν; του
 Πού προστάγες; έβρόντουσε με; τῆ ψηλά καιάριτα
 Ναι; ἦταν ὁ υιός; του αὐτό; πού καιτῆ δώ τοιζούσε
 Και προστάγες; έβρόντουσε τὰ ὄπλα; νά ετοιμάσου
 "Ήταν ὁ υιός; του στή Μονή; Ληστιάδες; ὀδηγούσε
 Νά γύσουσε φτωγούς; γυναίκες; ν' άτιμασου.
 Στόν οὐρανό; ο καλόγερος; τῆν κερίλη; του γέρονι
 Κ' ένα «Μητέρα; Βούλια; χτου;» φωνάζει; στή Παρθένα
 Και νά πού; χέρι; μυστικό; άρχίζει; νά σου σέση;
 Τὸ πλοίο; με; τῆ θάλασσα; και ανοίγει; ὀσρέια
 Κι' άρρό; σηκώνει; καιτσο; πού άγρια; γυρίζει
 Και βέυμα; πού σάν; ὄχεντρα; κύλου; πολλού; άπλώνει
 Και νά! τὸ κύμα; ὠρμησε! σχεδόν; νά τὸ βουλιάξη
 "Ελπίδα; δέν; του έμεινε; τὸ τέλος; του έγγίζει.
 "Όταν; δια; μιὰ; ο γέροντα; έφώναξε; με; πόνου
 Εὐή; πού από τὰ σπλάγχι; του τὰ πατρικά; έβγήκε
 «Βάστα; Παρθένα; Βάσταξέ; μαρμαρωσέ; τους; μόνο!»
 Και τὸ καρabi; έστάθηκε; και; πέτρινο; γενιήκε!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγω άσθενείας του κ. Διευθυν- του του περιοδικου παρελείφθησαν μερικαι άπαντήσεις εις διαφόρους λογογράφους.

— Τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν 7ην σελίδα τοῦ ΣΤ' φύλλου ποίημα «'Ακόμα» ἄνευ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ ἀνίκει εἰς τὸν κ. Α. Ἀλεξάνδρου ἐκ παραδρομῆς παραλειφθέντος τοῦ ὀνόματος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Εὐα Νιχητρια». — Μηνιαίο φιλολογικό Περιοδικό Ζηκύνθου. Ὁργανο Πικρατήματος Λυκείου Ἑλληνίδων. Τὸ συνιστοῦμε ἰδιαίτερω; στοὺς ἀναγνώστες μας. Διευθύντρια. Μαρτίττα Γιαννοπούλου.
 — Ἄνω θών. — Δεκαπενθήμερον φιλολογικὸν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικὸν Κερκύρας. Διευθυντή; Γ. Λευθεριώτης.
 — Αἱ γυναῖκες στήν Ἰταλικήν Ἀναγέννησιν — Τῆς γνωστῆς Ζιχυνθίας λογίως Μαρτίττας Γιαννο-

πούλου. Στό ἐπόμενον φύλλο θά γράψουμε σχετικά με τὸ ἔργο τῆς.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Σπύρον Τζιόφρον. Ἐνταῦθα. Καλλιόπην. Μάνην. Γρατειέλλα. Γύθειον. Ἔργα σας ἐλήφθησαν. Ἐδόθησαν εἰς Κριτικὴν Ἐπιτροπήν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ ΔΡΑΧ. 5

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα Σπ. Δημόδοκος, Ἑπτανησια.

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ «Ὁρφέως» δύναται νὰ δημοσιευθοῦν παντὸς εἴδους διαφημίσεις ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

Διαφήμησις ὀλοσέλιδος ἐφ' ἅπαξ δοχ. 100, ἡμισυ, τέταρτον, ὄγδοον σελίδος κατ' ἀναλογίαν. Διὰ δύο ἢ περισσότερας δημοσιεύσεις γίνεται ἐκπιῶσις 5 τοῖς 0/0. Τὸ ἀντίτιμον τῶν διαφημίσεων προπληρώνεται.

Ὁ «Ὁρφεὺς» ἀνιλλάσσεται μετὰ παντὸς ἄλλου περιοδικοῦ τὸ ἐποῖον ἀναγγέλλει εἰς τὴν οἰκίαν στήλην.

Ἐποστηρίζετε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸν «Ὁρφέα».

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀποστέλλόμενα βιβλία, ἀναγγέλλονται εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στήλην, μετ' ἀναλόγων κριτικῶν σχολίων.

Ὁ «Ὁρφεὺς» ἐτοιμάζει ἐκπλήξεις ὅσοις ἀναγνώστὰς του.

Ἡ νεολαία ἔχει καθήκον νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ φανατισμὸν τὸ ἔργον της.

Κάθε συνεργάτης ἢ συνεργάτρια εἶν' ὑπεύθυνος γὰρ τὰ δημοσιεύματά του.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

Οἱ εἰς τὸν Διευθυντὴν δι' ἐπιστολῶν ἀπευθυνόμενοι παρακαλοῦνται νὰ προσέχουν εἰς τὰ «Μεταξὺ μας». — Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ὁρφέως» ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντᾷ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους ἐπιστολογράφους.